

ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ
1959-2009

ΠΡΩΤΟ ΤΜΗΜΑ

Υπόθεση ΕΛΕΖΙ κλπ κατά της Ελλάδας

(Προσφυγή υπ'αρ. 33863/07)

Απόφαση

Στρασβούργο 9 Ιουλίου 2009

Η απόφαση αυτή θα γίνει οριστική υπό τους όρους που ορίζονται στο άρθρο 44 § 2 της Σύμβασης. Μπορεί να επέλθουν μερικές αλλαγές στην μορφή.

Στην υπόθεση ΕΛΕΖΙ κλπ κατά της Ελλάδας

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο των Δικαιωμάτων του ανθρώπου (Πρώτο Τμήμα) που συνεδρίασε με την ακόλουθη σύνθεση:

Κα Nina VAJIC Πρόεδρο

Και τους δικαστές

Κο Χρήστο POZAKH

Κα Elisabeth STEINER

Κο Khanlar Hajiyeu

Κο Dean Spielman

Κο Giorgio Malinverni

Κο Γεώργιο Νικολάου

Και τον κο Soren Nielsen Γραμματέα του Τμήματος

Αφού συσκέφθηκε σε Συμβούλιο, στις 18 Ιουνίου 2009

Εξέδωσε την παρούσα απόφαση, που υιοθετήθηκε την ημερομηνία αυτή :

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

1. Η υπόθεση άρχισε με προσφυγή (αρ. 33863/07) που ασκήσανε κατά της Ελληνικής Δημοκρατίας οκτώ Αλβανοί υπήκοοι οι κκ: Zyhdie Elezi, Albert Beqiraj, Benard Tafaj, Apostol Biba, Ndue Guri, Afrim Voci, Leonat Murisi και Kuburi Kreshnik (« οι αιτούντες») , οι οποίοι προσέφυγαν στο Δικαστήριο στις 26 Ιουλίου 2007 δυνάμει του άρθρου 34 της Σύμβασης προστασίας των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των θεμελιωδών Ελευθεριών («Η Σύμβαση»).

2. Οι προσφεύγοντες εκπροσωπούνται από τους κους Κ.Τσιτσελίκη και Α.Σπαθή,, δικηγόρους μέλη του Δικηγορικού Συλλόγου Θεσσαλονίκης. Η ελληνική Κυβέρνηση («Η Κυβέρνηση») εκπροσωπείται από τους πληρεξουσίους της τον κο Γ.Κανελλόπουλο, Πάρεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους και την κα Σ.Αλεξανδρίδου Δικαστική Αντιπρόσωπο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους.

3. Στις 10 Σεπτεμβρίου 2008, η Πρόεδρος του Πρώτου Τμήματος αποφάσισε να κοινοποιήσει την προσφυγή στην Κυβέρνηση. Επίσης, σύμφωνα με το άρθρο 29 § 3 της Σύμβασης, αποφασίστηκε επίσης ότι το τμήμα θα αποφαινόταν συγχρόνως επί του παραδεκτού και επί της ουσίας. Στις 16 Σεπτεμβρίου 2008, η Αλβανική Κυβέρνηση προσκλήθηκε να παρουσιάσει εάν ήθελε, γραπτές παρατηρήσεις επί της υπόθεσης (άρθρα 36 § 1 της Σύμβασης και 44 § 1 του Κανονισμού). Η Αλβανική Κυβέρνηση δεν απάντησε.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟ ΜΕΡΟΣ

ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ

4. Οι προσφεύγοντες αυτή τη στιγμή κρατούνται στην φυλακή Πατρών.

5. Στις 29 Μαρτίου 2004 ο πρώτος προσφεύγων συνελήφθηκε για παραβιάσεις του νόμου περί ναρκωτικών. Στις 7 Απριλίου 2005, το κακουργιοδικείο Θεσσαλονίκης τον κήρυξε ένοχο και τον καταδίκασε σε πρόσκαιρη κάθειρξη δεκαέξι ετών καθώς και σε χρηματική ποινή 100.000 ευρώ. Το Κακουργιοδικείο αποφάσισε επίσης ότι η έφεση του δεν θα έχει ανασταλτικό αποτέλεσμα (απόφαση αρ. 424/2005). Την ίδια μέρα, ο προσφεύγων άσκησε έφεση κατά της απόφασης αυτής. Η δικάσιμος στο Εφετείο της Θεσσαλονίκης ορίστηκε στις 20 Νοεμβρίου 2008. Ο προσφεύγων ζήτησε από τον Εισαγγελέα Εφετών της Θεσσαλονίκης να επισπεύσει την δικάσιμο της έφεσής του, αλλά η αίτησή του απορρίφθηκε στις 24 Ιουλίου 2007.

6. Στις 6 Φεβρουαρίου 2005, ο δεύτερος προσφεύγων, συνελήφθηκε για παραβιάσεις του νόμου περί ναρκωτικών. Στις 2 Μαρτίου 2006, το κακουργιοδικείο Θεσσαλονίκης τον κήρυξε ένοχο και τον καταδίκασε σε ισόβια κάθειρξη. Το Κακουργιοδικείο αποφάσισε επίσης ότι η έφεση του δεν θα έχει ανασταλτικό αποτέλεσμα (απόφαση αρ. 320/2006). Την ίδια μέρα, ο προσφεύγων άσκησε έφεση κατά της απόφασης αυτής. Η δικάσιμος στο Εφετείο της Θεσσαλονίκης ορίστηκε στις 10 Ιουνίου 2009. Ο προσφεύγων ζήτησε από τον Εισαγγελέα Εφετών της Θεσσαλονίκης να επισπεύσει την δικάσιμο της έφεσής του, αλλά η αίτησή του απορρίφθηκε στις 24 Ιουλίου 2007.

7. Στις 3 Απριλίου 2005, ο τρίτος προσφεύγων, συνελήφθηκε για παραβιάσεις του νόμου περί ναρκωτικών. Στις 5 Απριλίου 2006, το κακουργιοδικείο Θεσσαλονίκης τον κήρυξε ένοχο και τον καταδίκασε σε κάθειρξη οκτώ ετών. Το Κακουργιοδικείο αποφάσισε επίσης ότι η έφεση του δεν θα έχει ανασταλτικό αποτέλεσμα (απόφαση αρ. 506/2006). Την ίδια μέρα, ο προσφεύγων άσκησε έφεση κατά της απόφασης αυτής. Η δικάσιμος στο Εφετείο της Θεσσαλονίκης αρχικά ορίστηκε στις 24 Φεβρουαρίου 2009, έπειτα επισπεύθηκε, με αίτηση του προσφεύγοντος στις 11 Νοεμβρίου 2008.

8. Στις 5 Απριλίου 2005 ο τέταρτος προσφεύγων συνελήφθηκε για παραβιάσεις του νόμου περί ναρκωτικών. Στις 16 Μαΐου 2006, το κακουργιοδικείο Θεσσαλονίκης τον κήρυξε ένοχο και τον καταδίκασε σε κάθειρξη δώδεκα ετών καθώς και σε χρηματική ποινή 5.000 ευρώ. Το Κακουργιοδικείο αποφάσισε επίσης ότι η έφεση του δεν θα έχει ανασταλτικό αποτέλεσμα (απόφαση αρ. 719/2006). Την ίδια μέρα, ο προσφεύγων άσκησε έφεση κατά της απόφασης αυτής. Η δικάσιμος στο Εφετείο της Θεσσαλονίκης ορίστηκε στις 27 Μαρτίου 2009. Ο προσφεύγων ζήτησε από τον Εισαγγελέα Εφετών της Θεσσαλονίκης να επισπεύσει την δικάσιμο της έφεσής του, αλλά η αίτησή του απορρίφθηκε στις 9 Νοεμβρίου 2007.

9. Στις 31 Αυγούστου 2005 ο πέμπτος και έκτος προσφεύγων συνελήφθηκαν για παραβιάσεις του νόμου περί ναρκωτικών. Στις 4 Οκτωβρίου 2006, το κακουργιοδικείο Θεσσαλονίκης τους κήρυξε ένοχους και τον καταδίκασε σε κάθειρξη δέκα ετών καθώς και σε χρηματική ποινή 5.000 ευρώ. Το Κακουργιοδικείο αποφάσισε επίσης ότι η έφεση του δεν θα έχει ανασταλτικό αποτέλεσμα (απόφαση αρ. 1245/2006). Την ίδια μέρα, οι προσφεύγοντες άσκησαν έφεση κατά της απόφασης αυτής. Η δικάσιμος στο Εφετείο της Θεσσαλονίκης ορίστηκε στις 10 Ιουνίου 2009. Οι προσφεύγοντες ζήτησαν από τον Εισαγγελέα Εφετών της Θεσσαλονίκης να επισπεύσει την δικάσιμο της έφεσής τους, αλλά η αίτησή τους απορρίφθηκε στις 24 Ιουλίου 2007.

10. Στις 23 Ιουλίου 2005 ο έβδομος προσφεύγων συνελήφθηκε για παραβιάσεις του νόμου περί ναρκωτικών. Στις 15 Νοεμβρίου 2006, το κακουργιοδικείο Θεσσαλονίκης τον κήρυξε ένοχο και τον καταδίκασε σε κάθειρξη οκτώ ετών καθώς και σε χρηματική ποινή 3.000 ευρώ. Το Κακουργιοδικείο αποφάσισε επίσης ότι η έφεση του δεν θα έχει ανασταλτικό αποτέλεσμα (απόφαση αρ. 1485/2006). Την ίδια μέρα, ο προσφεύγων άσκησε έφεση κατά της απόφασης αυτής. Η δικάσιμος στο Εφετείο της Θεσσαλονίκης ορίστηκε στις 11 Μαρτίου 2009. Ο προσφεύγων ζήτησε από τον Εισαγγελέα Εφετών της Θεσσαλονίκης να επισπεύσει την δικάσιμο της έφεσής του, αλλά η αίτησή του απορρίφθηκε στις 24 Ιουλίου 2007.

11. Στις 31 Οκτωβρίου 2005 ο όγδοος προσφεύγων συνελήφθηκε για παραβιάσεις του νόμου περί ναρκωτικών και παράνομη είσοδο στην Ελληνική επικράτεια. Στις 6 Νοεμβρίου 2006, το κακουργιοδικείο Θεσσαλονίκης τον κήρυξε ένοχο και τον καταδίκασε σε κάθειρξη οκτώ ετών και πέντε μηνών. Το Κακουργιοδικείο αποφάσισε επίσης ότι η έφεση του δεν θα έχει ανασταλτικό αποτέλεσμα (απόφαση αρ. 1354/2006). Την ίδια μέρα, ο προσφεύγων άσκησε έφεση κατά της απόφασης αυτής. Η δικάσιμος στο Εφετείο της Θεσσαλονίκης ορίστηκε στις 2 Δεκεμβρίου 2008. Ο προσφεύγων ζήτησε από τον Εισαγγελέα Εφετών της Θεσσαλονίκης να επισπεύσει την δικάσιμο της έφεσής του, αλλά η αίτησή του απορρίφθηκε στις 24 Ιουλίου 2007.

12. Τα μέρη δεν ενημέρωσαν το Δικαστήριο σχετικά με την έκβαση των επίδικων διαδικασιών, κυρίως σχετικά με το αν οι ακροαματικές διαδικασίες στο

Εφετείο έγιναν πράγματι τις ημερομηνίες που ορίστηκαν και αν το Εφετείο εξέδωσε τις αποφάσεις του από τη μία, και από την άλλη αν οι προσφεύγοντες, άσκησαν τυχόν αναίρεση.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΝΟΜΙΚΟ ΜΕΡΟΣ

1. ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΗ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 6 § 1 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

13. Οι προσφεύγοντες ισχυρίζονται ότι η διάρκεια των διαδικασιών παραβαίνει την αρχή της «εύλογης προθεσμίας» όπως αυτή προβλέπεται από το άρθρο 6 § 1 της Σύμβασης, που είναι διατυπωμένο ως εξής :

«Παν πρόσωπον έχει δικαίωμα όπως η υπόθεσή του δικαστεί ... εντός λογικής προθεσμίας, υπό δικαστηρίου (...), , το οποίο θα αποφασίσει (...) επί του βασίμου πάσης εναντίον του κατηγορίας ποινικής φύσεως.»

14. Η Κυβέρνηση προβάλλει τον πολύπλοκο χαρακτήρα των υποθέσεων που οφείλεται στην βαρύτητα των διαπραχθέντων αδικημάτων, διαβεβαιώνει ότι η διάρκεια των επίδικων διαδικασιών δεν υπερέβη την εύλογη προθεσμία που ορίζεται από το άρθρο 6 § 1 της Σύμβασης. Ως προς αυτό, παρατηρεί ότι οι διαδικασίες ενώπιον του Κακουργιοδικείου Θεσσαλονίκης έγιναν με ταχύτητα και καλεί το Δικαστήριο να λάβει υπόψη του ότι το Εφετείο είναι Ανώτερη Δικαιοδοσία και από τη φύση της έχει μεγάλο φόρτο εργασίας και θα πρέπει να έχει τον απαραίτητο χρόνο για να εξετάσει με σοβαρότητα τις υποθέσεις που εισάγονται σ' αυτό.

A. Επί του παραδεκτού

15. Το Δικαστήριο διαπιστώνει ότι η αίτηση αυτή δεν είναι προδήλως αβάσιμη υπό την έννοια του άρθρου 35 § 3 της Σύμβασης. Παρατηρεί επίσης ότι δεν προσκρούει σε κανένα άλλο λόγο απαράδεκτου. Πρέπει λοιπόν να κηρυχθεί παραδεκτή.

B. Επί της ουσίας

1. Περίοδοι που πρέπει να ληφθούν υπόψη

16. Οι περίοδοι που πρέπει να ληφθούν υπόψη αρχίζουν στις 29 Μαρτίου 2004, 6 Φεβρουαρίου 2005, 3 Απριλίου 2005, 5 Απριλίου 2005, 31 Αυγούστου 2005, 23 Ιουλίου 2005 και 31 Οκτωβρίου 2005, με την σύλληψη των πρώτου, δεύτερου, τρίτου, τέταρτου, πέμπτου και έκτου, έβδομου και όγδοου προσφευγόντων αντίστοιχα, και πιθανόν να μην έχουν λάβει τέλος : σύμφωνα με τα τελευταία νέα, οι διαδικασίες εκκρεμούσαν ακόμα ενώπιον του Εφετείου

Θεσσαλονίκης. Έχουν διαρκέσει λοιπόν για τους δύο βαθμούς δικαιοδοσίας, πάνω από πέντε έτη για τον πρώτο προσφεύγοντα, πάνω από τέσσερα έτη για τους δεύτερο, τρίτο και τέταρτο προσφεύγοντες, και πάνω από τρία έτη και επτά μήνες τουλάχιστον για τους πέμπτο, έκτο, έβδομο και όγδοο προσφεύγοντες.

2. Εύλογος χαρακτήρας της διάρκειας των διαδικασιών

17. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει επίσης ότι ο εύλογος χαρακτήρας της διαδικασίας εκτιμάται σύμφωνα με τις συγκεκριμένες περιστάσεις της υπόθεσης; και με βάση τα κριτήρια που έχει θεσπίσει η νομολογία του Δικαστηρίου, ιδίως την πολυπλοκότητα της υπόθεσης, την συμπεριφορά του προσφεύγοντος και των αρμόδιων Αρχών (βλ. μεταξύ άλλων *Pelissier et Sassi c. France* [GC], αρ.25444/94, § 67 CEDH 1999-II).

18. Το Δικαστήριο έχει χειριστεί πολλές φορές υποθέσεις με παρόμοια ζητήματα με αυτά της υπό κρίση περίπτωσης και διαπίστωσε την παραβίαση του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης (βλ. την προαναφερθείσα *Pelissier et Sassi*).

19. Αφού εξέτασε όλα τα στοιχεία που του είχαν υποβληθεί, το Δικαστήριο θεωρεί ότι η Κυβέρνηση δεν εξέθεσε κανένα πραγματικό περιστατικό ή επιχείρημα που να μπορεί να οδηγήσει σε ένα διαφορετικό συμπέρασμα στην παρούσα περίπτωση. Ειδικότερα, το Δικαστήριο διαπιστώνει ότι αν η διάρκεια των διαδικασιών ενώπιον του κακουργιοδικείου της Θεσσαλονίκης δεν υποβάλλεται κατ'αρχήν σε κριτική, οι δικάσιμοι των εφέσεων ορίστηκαν αρχικά σε διάστημα από δύο έτη και ένα μήνα έως τρία έτη και επτά μήνες μετά την εισαγωγή των προσφυγών και σημειώνει ότι η Κυβέρνηση δεν δικαιολόγησε ικανοποιητικά τις προθεσμίες αυτές. Επιπλέον, όσον αφορά την συμπεριφορά των προσφευγόντων, το Δικαστήριο δεν παρατηρεί καμία καθυστέρηση που να μπορεί να τους καταλογιστεί. Αντίθετα, διαπιστώνει ότι οι προσφεύγοντες προσπάθησαν να πετύχουν τον καθορισμό δικασίμου σε πιο κοντινή ημερομηνία στο Εφετείο, αλλά όλες οι αιτήσεις τους απορρίφθηκαν, εκτός από την αίτηση του τρίτου προσφεύγοντος, του οποίου η έφεση ορίστηκε παρόλα αυτά σε προθεσμία μεγαλύτερη των δύο ετών και επτά μηνών από την δίκη του σε πρώτο βαθμό. Με βάση τη Νομολογία του Δικαστηρίου στο θέμα αυτό, το Δικαστήριο εκτιμά ότι στην υπό κρίση περίπτωση η διάρκεια των επίδικων διαδικασιών είναι υπερβολική και δεν αντιστοιχεί στην απαίτηση «εύλογης προθεσμίας».

Επομένως, υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 § 1.

2. ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΗ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 13 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

20. Οι προσφεύγοντες παραπονούνται επίσης για το ότι στην Ελλάδα δεν υπάρχει δικαιοδοσία στην οποία μπορεί κάποιος να απευθυνθεί για να παραπονεθεί για την υπερβολική διάρκεια της διαδικασίας. Επικαλούνται το άρθρο 13 της Σύμβασης, το οποίο διατυπώνεται ως εξής :

« Παν πρόσωπον του οποίου τα αναγνωριζόμενα εν τη παρούση Συμβάσει δικαιώματα και ελευθερίαί παρεβιάσθησαν, έχει το δικαίωμα πραγματικής προσφυγής ενώπιον εθνικής αρχής, έστω και άν η παραβίασις διεπράχθη υπό προσώπων ενεργούντων εν τη εκτελέσει των δημοσίων καθηκόντων του.»

21. Η Κυβέρνηση, θεωρεί ότι δεν υπήρξε στην υπό κρίση περίπτωση υπέρβαση της εύλογης προθεσμίας και αμφισβητεί την θέση αυτή. Επικουρικά, προσθέτει ότι οι προσφεύγοντες μπόρεσαν παρόλα αυτά να κάνουν χρήση της «οιονεί προσφυγής» που διαθέτουν με βάση το εθνικό δίκαιο, δηλαδή την αίτηση επίσπευσης της ημερομηνίας της δικασίμου τους στο Εφετείο.

A. Επί του παραδεκτού

22. Το Δικαστήριο διαπιστώνει ότι η αιτίαση αυτή δεν είναι προδήλως αβάσιμη υπό την έννοια του άρθρου 35 § 3 της Σύμβασης. Το Δικαστήριο παρατηρεί επίσης ότι η αιτίαση αυτή δεν προσκρούει σε κανέναν άλλο λόγο απαραδέκτου. Πρέπει λοιπόν να κηρυχθεί παραδεκτή.

B. Επί της ουσίας

23. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι το άρθρο 13 εγγυάται μία πραγματική προσφυγή ενώπιον εθνικής αρχής που να επιτρέπει σε κάποιον να παραπονεθεί για την παραβίαση της υποχρέωσης, που επιβάλλεται από το άρθρο 6 § 1, και να δικαστεί η υπόθεσή του μέσα σε εύλογη προθεσμία (βλ. Kudla c. Pologne [GC], αρ. 30210/96, § 156, CEDH 2000-XI).

24. Εξάλλου το δικαστήριο είχε ήδη την ευκαιρία να διαπιστώσει ότι η ελληνική έννομη τάξη δεν προσφέρει στους ενδιαφερόμενους μία πραγματική προσφυγή υπό την έννοια του άρθρου 13 της Σύμβασης που να τους επιτρέπει να παραπονεθούν για την διάρκεια μιας διαδικασίας (Κόντη-Αρβανίτη κατά Ελλάδας αρ. 53401/99, §§ 29-30, 10 Απριλίου 2003). Το Δικαστήριο δεν διακρίνει κάποιο λόγο για τον οποίο θα πρέπει να απομακρυνθεί από τη Νομολογία αυτή, αφού μάλιστα η Κυβέρνηση δεν βεβαιώνει ότι η ελληνική έννομη τάξη απέκτησε εντωμεταξύ μία τέτοια προσφυγή.

25. Επομένως, το Δικαστήριο κρίνει ότι στην υπό κρίση περίπτωση υπήρξε παραβίαση του άρθρου 13 της Σύμβασης εξαιτίας της απουσίας στο εθνικό δίκαιο προσφυγής που θα επέτρεπε στους προσφεύγοντες να πετύχουν την επικύρωση του δικαιώματός τους να δικαστεί η υπόθεσή τους μέσα σε εύλογη προθεσμία, υπό την έννοια του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης.

III. ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΦΑΡΜΟΓΗ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 41 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

26. Σύμφωνα με τους όρους του άρθρου 41 της Σύμβασης

«Εάν το Δικαστήριο κρίνει ότι υπήρξε παραβίαση της Σύμβασης ή των Πρωτοκόλλων της, και αν το εσωτερικό δίκαιο του Υψηλού Συμβαλλόμενου Μέρους δεν επιτρέπει παρά μόνο ατελή εξάλειψη των συνεπειών της παραβίασης αυτής, το Δικαστήριο χορηγεί, εφόσον είναι αναγκαίο, στον παθόντα δίκαιη ικανοποίηση.»

A. Ζημία

27. Οι προσφεύγοντες απαιτούν 10.000 € (ευρώ) ο καθένας για την ηθική βλάβη που έχουν υποστεί.

28. Η Κυβέρνηση δηλώνει ότι το ποσό που πρέπει να επιδικαστεί για το λόγο αυτό δεν θα πρέπει να ξεπεράσει τις 3.000 € για κάθε προσφεύγοντα.

29. Το Δικαστήριο εκτιμά ότι οι προσφεύγοντες υπέστησαν βέβαιη ηθική βλάβη. Αποφαινόμενο με δικαιοσύνη, επιδικάζει για τον λόγο αυτό 4.000 € στον πρώτο προσφεύγοντα, 2.500 € σε καθένα από τους δεύτερο, τρίτο και τέταρτο προσφεύγοντα, και 1.500 € σε καθέναν από τους πέμπτο, έκτο, έβδομο και όγδοο προσφεύγοντα, συν οποιοδήποτε ποσό που μπορεί να οφείλεται ως φόρος.

B. Έξοδα και δικαστική δαπάνη

30. Οι προσφεύγοντες ζητούν επίσης 500 € καθένας για έξοδα και δαπάνες που κατέβαλαν στο Δικαστήριο. Για το σκοπό αυτό προσκομίζουν δύο τιμολόγια ύψους 2.000 € το καθένα, τα οποία έχουν εκδοθεί αντίστοιχα στο όνομα του πρώτου και δεύτερου δικηγόρου τους και τα ποσά των οποίων έχουν καταβληθεί από τον πρώτο και δεύτερο προσφεύγοντα.

31. Η Κυβέρνηση δηλώνει το ποσό που θα επιδικαστεί για το λόγο αυτό δεν πρέπει να υπερβεί τις 2.000 € συνολικά.

32. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι η επιδίκαση των εξόδων και δαπανών δυνάμει του άρθρου 41 προϋποθέτει ότι αυτά αποδεικνύονται πραγματικά, αναγκαία και επιπλέον ότι είναι εύλογο το ποσοστό τους. (Ιατρίδης κατά Ελλάδας [GC], αρ. 31107/96, § 54, CEDH 2000-XI).

33. Στην συγκεκριμένη περίπτωση, με βάση τα στοιχεία που έχει στην διάθεσή του το Δικαστήριο και με βάση τα προαναφερθέντα κριτήρια, το Δικαστήριο κρίνει εύλογο να επιδικάσει σε κάθε προσφεύγοντα το ποσό των 200 € για έξοδα και δαπάνες, συν οποιοδήποτε ποσό που μπορεί να οφείλεται από αυτούς ως φόρος.

Γ. Τόκοι υπερημερίας

70. Το Δικαστήριο κρίνει ότι αρμόζει να υπολογισθούν οι τόκοι υπερημερίας επί του επιτοκίου της διευκολύνσεως οριακού δανεισμού της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τραπέζης, προσανξανόμενου κατά τρεις ποσοστιαίες μονάδες.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ, ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ, ΟΜΟΦΩΝΑ,

1. *Κηρύσσει* την προσφυγή παραδεκτή
2. *Αποφαίνεται* ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης
3. *Αποφαίνεται* ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 13 της Σύμβασης
4. *Αποφαίνεται* ότι

α) το εναγόμενο Κράτος πρέπει να καταβάλει μέσα σε τρεις μήνες από την ημέρα που η απόφαση θα καταστεί οριστική σύμφωνα με το άρθρο 44 § 2 της Σύμβασης , τα ακόλουθα ποσά για ηθική βλάβη, συν κάθε ποσό που μπορεί να οφείλεται ως φόρος:

- i. 4.000 € (τέσσερις χιλιάδες ευρώ) στον πρώτο προσφεύγοντα
- ii. 2.500 € (δύο χιλιάδες πεντακόσια ευρώ) σε καθένα από τους δεύτερο, τρίτο και τέταρτο προσφεύγοντες
- iii. 1.500 € (χίλια πεντακόσια ευρώ) σε καθέναν από τους πέμπτο, έκτο, έβδομο και όγδοο προσφεύγοντες

β) ότι το εναγόμενο Κράτος πρέπει να καταβάλει σε καθένα από τους προσφεύγοντες, μέσα σε τρεις ημέρες από την μέρα που η απόφαση θα καταστεί οριστική, σύμφωνα με το άρθρο 44 § 2 της Σύμβασης, 200 € (διακόσια ευρώ) για έξοδα και δαπάνες, συν οποιοδήποτε ποσό που μπορεί να οφείλεται από τους προσφεύγοντες ως φόρος

γ) ότι από την εκπνοή της εν λόγω προθεσμίας και μέχρι την καταβολή , τα ποσά θα προσανξανώνται με απλούς τόκους με επιτόκιο ίσο προς το ισχύον κατ'αυτό το χρονικό διάστημα επιτόκιο της διευκολύνσεως οριακού δανεισμού της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τραπέζης, προσανξανόμενου κατά τρεις ποσοστιαίες μονάδες.

5. *Απορρίπτει* την αίτηση δίκαιης ικανοποίησης για το υπόλοιπο ποσό.

Συντάχτηκε στην γαλλική γλώσσα και κοινοποιήθηκε εγγράφως στις 9 Ιουλίου 2009, κατ'εφαρμογή του άρθρου 77 §§ 2 και 3 του Κανονισμού.

Η Πρόεδρος : Nina VAJIC (υπογραφή)

Ο Γραμματέας του Τμήματος : Soren Nielsen (υπογραφή)